

פרשת וישב – חומרת איסור הלבנת פנים

בפרשת השבוע מסופר על מעשה יהודה ותמר.

כשגזר דינה של תמר למות היא אמרה ליהודה: "לאיש אשר אלה לו אנכי הרה, ותאמר הכר נא למי החותמת והפתילים והמטה הזה" (לח כה)

מפרש רש"י שתמר לא רצתה לבייש את יהודה ולהגיד לו במפורש שהיא מעוברת ממנו, ולכן היא אמרה לו ברמז: "לאיש אשר אלה לו אנכי הרה".

אמרה תמר: אם יהודה יודה מעצמו, ניצלתי ממיתה, ואם לא יודה, מוטב שאמות ולא אבייש אותו.

מכאן אמרו רבותינו: נוח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים.

במסכת כתובות (ז:): מסופר על מר עוקבא שהיה לו שכן עני. כל יום היה מר עוקבא מניח כסף בפתח ביתו של העני כדי שהוא לא ידע מי שם את הכסף. יום אחד העני החליט שהוא חייב לראות מי שם לו את הכסף, כשהוא שמע רעש ליד הדלת מיד הוא פתח את הדלת. באותו יום אשתו של מר עוקבא התלווה אליו, וכשהם ראו שהדלת של העני נפתחת הם ברחו כדי שהעני לא יראה אותם. העני התחיל לרוץ אחריהם והם נכנסו לבית, וכדי שהעני לא ידע היכן הם, הם נכנסו לתוך תנור חם מאוד, שרק זמן קצר לפני כן כיבו את האש שהייתה דלוקה בו, וכך העני לא ראה ולא ידע מי מניח את הכסף בפתח ביתו.

שאלה הגמרא מדוע מר עוקבא ואשתו היו צריכים להיכנס לתוך התנור?

ותשובת הגמרא: נוח לו לאדם שימסור עצמו לתוך כבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים.

בזכות הזהירות שלא לבייש, זכתה תמר שכל מלכות בית דוד עד המלך המשיח יהיה מזרעה.

ממעשה זה אנחנו צריכים ללמוד עד כמה צריך להקפיד שלא לבייש שום אדם מישראל.